

така высияхъ окачены торбы съ записи, и като откачи единъ отъ тѣхъ, завърхъ ся на мястото си и рече:

— Сега помни; вързопътъ съ писмата за бащинжъ ти работъ е тукъ! Сега разбирамъ отъ дѣ ми е познато името на семейството ви.

Но Евстатій ся виждаше че не даваше никакъ внимание на това и слѣдуваше да говори:

— Въ онзи денъ само когато щѣше да стане сватбата на Г. Аристовжъ джщеръ, намѣри ся въ единъ отъ стантъ на кѫщатъ му единъ мечъ обкованъ съ елмазы, мечъ който принадлежеше на бащъ ми и на който мечъ исторіятъ знайте отъ изложеніето на Букуренскатъ полиція.

— А че какъ ся намѣри въ кѫщатъ на Г. Ариста?

— Незнаю, Ваше Прѣвъходителство. Отъ вечерътъ бѣхъ мнозина събрани въ кѫщатъ на Г. Ариста; възможно е да е падналъ по невниманіе отъ пожниците или отъ поясъ на нѣкого.

— И кждѣ е сега тойзи мечъ?

— Увы, Ваше прѣвъходителство! Прѣзъ онзи злочестъ денъ азъ отидохъ на маазжъ Г. Аристовжъ, за да видѣкъ ако има нѣкои писма да приемжъ или да испрати, когато като бѣснѣхъ вратата на маазжъ видѣхъ че бѣше ся насочилъ да излѣзва изъ вхѣдъ единъ человѣкъ съ отварникъ на гърбътъ му; истеглихъ мечътъ, но той по-брѣзъ отъ мене, грѣмкъ връзъ мене, свали мя и когато дойдохъ на себеси научихъ ся за злочестинжъ на Господаря си и за изгубваніето на мечътъ.

— Какъ? Тойзи мечъ казувашъ че ти го грабналъ онзи който тя ранилъ а? Но ный го намѣрихъ въ кѫщатъ на сестра ти; намѣрихъ още и връзъ 300 лиры. Освѣнъ това, защо ты прѣзъ онзи денъ да упорствувашъ за да идешъ въ маазжъ и да не останешъ за да присъствувашъ при обрядъ на бракосъчетаніето, когато господаръти ти тя понуждаваше на това толкозъ?